

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΕΤΟΣ πρώτον, ἐν Ἀθήναις,
ποῦ πλουτίζουν οἱ κηφήνες.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῶντα τρία
τρέλλα εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀχρηματία.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μιὰ φορά θὰ βγαίνει μόνο,
Συνδρομὴ μὲς ὅτ' ἐν Ἑλλάδα — δραχμαῖς ἕξ γιὰ τὸ χρόνο.
Ἀλλὰ γιὰ τὰ ἐξω μέρη — δέκα φράγκα καὶ ὅτ' ἡ χέρι.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Τρία φύλλα σὰν κρατῆς — ἕγινες συνδρομητῆς.
Ἐνα φύλλον μιὰ πεντάρα, — δύο φύλλα μιὰ δεκάρα.

Ἐξ ἡ τοῦ Αὐγούστου,
γράφω χάριν γούστου

Νούμερο εἰκοστό,
τῆς Μιχαλοῦς χρωστῶ.

Ὁ Ρωμηὸς καὶ πάλι — βγαίνει νὰ σὰς ψάλλῃ.

Ἐλεγα νὰ σ' ἀσχάσω κι' ἐγὼ κανένα μῆνα,
τὴ σκόνῃ νὰ μὴ βλέπω καὶ τὴν κλεινὴν Ἀθήνα,
νὰ ρίξω καλαμάρι καὶ πέναις καὶ κοντύλια,
καὶ τοῦ τρέλλου μυαλοῦ μου νὰ σβύσουν τὰ καντύλια.

Μὰ σὰν νὰ κακοφάνῃ αὐτὸ ὅσους ἀναγνώστας,
καὶ ἄρχισε νὰ λήῃ ὁ Γιάννης καὶ ὁ Κώστας
πῶς τὸν Ρωμηὸν δὲν πρέπει καθόλου νὰ τὸν πιάσω,
κι' ἂς μὴ ἔχω δυὸ στίχους τῆς προκοπῆς νὰ γράψω.

Ἀλλὰ μ' ὑποσχεθῆκαν καὶ οἱ καλοὶ μου φίλοι
πῶς ὁ καθένας στίχους γιὰ τὸν Ρωμηὸν θὰ στείλῃ,
τούτ' ἐστὶ μ' ἄλλα λόγια θὰ ἔδωγ' ἡ ρεφερέ,
καὶ σ' ὅτι κι' ἂν μοῦ γράφουν ἐγὼ θὰ λέω ναί.

Κι' ἔτσι μ' αὐτὰ καὶ ἄλλα μ' ἐκταφέρουν πάλι
νὰ βγάλω ἴλους στίχους ἀπ' τῷδε μου κεφάλι,
καὶ νὰ κι' ἐγὼ τὴν πένα ὅτ' ἡ χέρι μου ἄρπῃ,
καὶ οἷστ' ὅτε κατεβάξω ἀπὸ τὸ Μὸν ρεπό.

Λοιπὸν καὶ πάλι, Μοῦσα, τὸν ποιητὴ βοήθα,
καὶ μέσα ὅτ' ἐν ξερῇ μου κατέβα κλονύθα
νὰ ξεμουχλιάσῃ ἴλος, ὅτ' ἡ σύννεφα νὰ τρέξῃ,
κι' ἀπὸ ψηλὰ μὲ στίχους τῇ γῇ νὰ καταβρέξῃ.

Ἄς λείψουν ὅμως, Μοῦσα, τὰ λόγια καὶ ἡ γράμματα,
κι' ἂς φάμε τῆς Αἰγίνης μπαρμπούνια καὶ λιθίνια.
Πετᾶτε καὶ σεῖς τώρα, πουλάκια τοῦ βουνοῦ,
καὶ ἀσπασμούς εἰς ὅλους καὶ εἰς τὴν Σιρανοῦ.

Του Περικλέτου ἐπιστολή
στὸν ἀδελφὸ του Φασουλῆ.

Ἀγαπητέ μου Φασουλῆ

ἐπίστεψες ἀλήθεια
πῶς 'στοῦ Βισβάδεν τὰ λουτρά θὰ πάω... Κολοκύθια!
Μὴ γιὰ κενὴν βασιλῆα ἢ πρίγκηπα μ' ἐπῆρες,
ἢ μὴ θαρρῆς ἢ τσέπη μου πῶς γέμισε μὲ λίραις;
Ἄχ! ἀδελφέ μου Φασουλῆ, Βισβάδεν καὶ ταξειδίζω.
Δὲν εἶναι εὐκόλα γιὰ μᾶς, τοῦ κόσμου τὰ σκουπίδια,
κι' ἂν θέλῃ ἓνας **Περικλῆς** λιγάκι νὰ γλυντίσῃ,
νὰ πάῃ τὸ πολὺ πολὺ σὲ κάποιον ξερονῆσι.
Μάθε λοιπὸν 'στὴν Αἴγινα πῶς ἦλθα νὰ τὸ στρώσω,
καὶ τὴν παραδαρμένη μου μὲ ψάρι νὰ φουσκώσω.
Δὲν ξέρεις τί ζωὴ περὶ μὲν ἄλλος ἐδῶ πέρα!
χορταίνω ἀπὸ καθαρό τῆς θαλάσσης ἀέρα.
Ξαπλώνομαι 'στὴν ἀμμουδιά, τὰ κύματα κυττάζω,
μὲ τὸ φεγγάρι τ' ἀργυρὸ σὰν ποιητῆς ρεμβάζω,
δώδεκα ὥραις τακτικά σὰν βασιλῆας κοιμῶμαι,
ὅλο γλυκὰ ὀνειράτα καὶ ὠμορφαῖς θυμῶμαι,
δὲν βλέπω εἰς τὸ μάτι μου καμμιὰ ἐφημερίδα,
καὶ οὔτε συλλογίζομαι καθόλου τὴν πατρίδα.

Ἐδῶ, ποῦ λές, πολιτικαῖς κουβέντες δὲν θ' ἀκούσῃς,
καθὼς σὲ κάθε καφενὲ τῆς φίλης πρωτευούσης·
καὶ οὔτε βλέπεις κόκκιναις ἀπὸ τῆ λίμα μούραις...
ἐδῶ 'μιλοῦνε γιὰ ροφούς γιὰ σπάρους καὶ τσιπούραις,
καὶ ὅλοι μὲ τὸν ναργιλέ στρωμένοι 'στ' ἀκρογιάλι,
γιὰ κόμματα καὶ γιὰ βουλαῖς δὲν σπάζουν τὸ κεφάλι·
καὶ μόλις χθὲς ποῦ κύτταξα μιὰ βάρκα 'στὸ λιμένα
μὲ τοῦ Τρικουπῆ τὸνομα 'στὰ πλάγια τῆς γραμμῆς,
'θυμήθηκα ποῖος κυβερνᾷ τὴν ἔρημη πατρίδα...
Τέτοιους ἀνθρώπους ξένοιστους ὥτ' ἂν κι' ἐδῶ δὲν εἶδα.

Ἀλήθεια σὺ πῶς τὰ περνᾷς 'στῶν Ἀθηνῶν τὴ βρώμα;
πηγαίνεις 'στὸν **Λεπλεμπιτζή** καὶ 'στὸν **Αῤῥῆ** ἀκόμα;
Ἔμαθα δὲ καὶ κάμποσα περίεργα χαμπάρια,
πῶς ἔφεραν 'στὸ Φάληρο ἓνα κλουβὶ λειοντάρια,
καὶ κάθε βράδυ γίνεται μεγάλο νταραβέρι,
καὶ σπρώχνει πιά καὶ σπρώχνεται τῶν Ἀθηνῶν τ' ἀσκέρι.
Πῶς το κλουβὶ τοὺς ἤθελα καμμιὰ στιγμή ν' ἀνοίξουν,
κι' ἐπάνω σας μὲ ὅλη τους τὴ λύσσα νὰ χημήξουν!
νὰ ροκανίσουν κρέατα, νὰ φῶν αὐτὰ καὶ μάτια,
καὶ ὅλους νὰ σᾶς κάνουνε παρτσάδες καὶ κομμάτια,
μὰ ζωντανὸ ν' ἀφήσουνε τὸν Φασουλῆ μου μόνο,
γιὰ νᾶχω κάποιον νὰ μιλῶ καὶ νὰ τὸν στηλιζάρων.

Καὶ σ' ἄλλα τόσα πράγματα ὁ νοῦς μου τριγυρίζει,
μ' αὐτὴ τὴν ὥρα γαῖδαρος ἀρσενικὸς γκαρίζει,
καὶ ἡ βαρειά του μουσικὴ μὲ κόβει μεσ' 'στὴ μέση...
'Στὴν ἐξοχὴ τὸ γκάρισμα δὲν ξέρεις πῶς μ' ἀρέσει!

Εἶναι ὠραίος γαῖδαρος καὶ τοῦχουν τὰ κουδούνια,
κι' ἐρώτησε παρακαλῶ, τοῦ Τσόχα τὸν Λαμπρούνη
ἂν χρειάζεται βαρύτονον, εὐθὺς νὰ τοῦ τὸν στείλῃ
'Ἐχε ὑγείαν...

Περικλῆς καὶ μένω δι' ἡμέρας ζῦλο.

Μὰ τί πράγματα ὠραῖα,
εἶναι 'κεῖ 'στὸ Φαληρέα.

'Στὸ Φάληρο, στὴν εὐμορφὴ τὴν παραλία,
ποῦ κάθε χρόνο καὶ καινούργια μᾶς σερβίρει,
κουβάλησαν ἐφέτος τρομερὰ θηρία
καὶ τοῦ Κουτρουλι γίνεται τὸ πανηγύρι.

Αἶ! σεῖς ποῦ κάνετε ἐδῶ τὰ παλληκάρια,
καὶ δὲν κοιτάει πιά κανεὶς νὰ σᾶς 'μιλήσῃ,
ἂν σᾶς βαστᾷ ἀντήτε κατω 'στὰ λιντάρια
ποῦ τὰ τρομάζει ὅλη πλάσι καὶ ἡ φύσι

Νὰ δῆτε στόμα ποῦ ἀνοίγουνε μιὰ πῆχυ,
σὰν τὴν κοντράλτο ποῦ 'στοῦ Τσόχα ἀγριεύει
καὶ ὅποιον πιᾶσουνε 'στὸ σουβλερό των νύχι
καμμία πλέον λύτρωσι ἂς μὴν γυρεύῃ.

Καὶ ὅμως μιὰ γυναῖκα μιὰ σωστὴ νταρντάνα,
στρογγυλοκαμωμένη, μὲ κοντὸ φουστάνι,
μονάχη τὰ ἐξουσιάζει σὰν σουλτάνα
καὶ 'στ' ἄγρια λιντάρια ὅτι θέλει κάνει.

Χωρὶς καθόλου τῆς κυρίας νὰ ἐγγίξω
μὲ τοῦτο τὸ ἀχώνευτο, σαχλὸ ἀστεῖο,
αὐτὰ τὰ λέγω μοναχὰ γιὰ νὰ σᾶς δεῖξω
πῶς ἡ γυναῖκα εἶναι ποῖο κακὸ θηρίο.

Σὲ φιλῶ ἑκατοντάκις,
φίλος σου πιστὸς **Γεαννάκης**

Γιὰ τὴ Χολέρα συμβουλή
μία μονάχα καὶ καλή.

Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα θὰ ἔλθῃ κι' ἐδῶ πέρα,
ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἢ δεσποινὶς χολέρα.
Λοιπὸν ἂν δὲν θέλουμε αὐτὴ νὰ μᾶς πεθάνῃ,
ἀκούσετε τί χρεωστεῖ καθένας μας νὰ κάνῃ.
'Ἐν πρώτοις νὰ σφελίσωμε τὴν μύτη καὶ τὸ στόμα.
Ποτέ μας νὰ μὴ τρώγωμε οὔτε ψωμὶ ἀκόμα·
λιγώτερα πολιτικὰ νὰ λέμε καὶ ν' ἀκούμε.
καὶ ὅπερ ἀσφαλέςτερον, ν' αὐτοχειριασθῶμε.

Ὅλα αὐτὰ τὰ συνιστᾷ,
ἓνας κάποιος **Ἀλφα-Τῆ**.

Καὶ μὲ τί θάρρος ἦλθατε μὲς 'στὸ δικό μου κράτος;
καθὼς καὶ σεῖς μὲ δύναμι εἶμαι κι' ἐγὼ γεμάτος.
'ὦ! μὴ θαρρῆτε πῶς ψηφῶ τὸ λαίμαργό σας στόμα,
κι' ἂν θέλετε μὲ τὸ καλὸ, ἐλᾶτε εἰς τὸ Κόμμα.

Ἀστυνομικὸν Δελτίον,
σοβαρόν τε καὶ ἀστεῖον.

Χθὲς περὶ τὰς δέκα ὥρας συνηντήθησαν κλητῆρες
μὲ καμπόσους λωποδύταις ὅτους Ἀγίους Σημαντῆρες.
Ἄλτ, φωνάζουνε συγχρόνως καὶ αὐτοὶ καθὼς κι' ἐκεῖνοι,
καὶ αἱματηρὰ βεβαίως συμπλοκὴ ἤθελε γίνεῖ !
Εὐτυχῶς περιπολία τρέξασα πρὸς τὴν κραυγὴν
ἔτρεψε καὶ λωποδύτας καὶ κλητῆρας εἰς φυγὴν.

Ἡ κυρία Θελξινὴ φλογερὰ ἐρωτευμένη,
μὲ τινα ἀλευροπώλῃν (ἄγνωστον τὸ ὄνομά του)
εἰς τὸ Φάληρον τὴν εἶδον ἄνθρωποι νὰ καταβαίνει
μὲ ἀπόφασιν σπουδαίαν νὰ πνιγῇ ὅτ' αὐτὰ κύματά του.
Μὰ τὰ κύματα σὰν εἶδε πῶς δὲν ἦτανε παιγνίδι, αὐτὴ
μετενόησε ἡ κόρη καὶ ἐπέστρεψε ὅτ' αὐτὰ ἴδια.

Συνελήφθη λωποδύτης κλέψας χθὲς ἓνα ρολόϊ,
κι' ἐκρατήθη ὁ ἀχρεῖος ὅλη νύκτα ὅτ' αὐτὸ κατόϊ.

Τὸ σκυλάκι τῆς κυρίας Φ... εὐρέθη εἰς τὸν δρόμο,
ἀπὸ τὸν ἐργηγορότα τοῦ τετάρτου ἀστυνομόμου.

Τὴν ἐσπέραν τοῦ Σαββάτου ἓνα φορτηγὸ ἀμάξι
ἔτρεχε, ποῦ ὁ καθένας νόμιζε πῶς θὰ μεταξῇ.
Δὲν ἐπέρασε κομματί 'ποῦ ὅτ' ἡ ρόδες ἀπὸ κατου,
ἓνας δύστυχος διαβάτης ἄφινε τὰ πέταλά του.
Ἄλλὰ τότε ἀκουσθῆκαν αἱ φωναὶ ἑνὸς κλητῆρος,
ἐνῶ τὸ ἀμάξι πάντα ἔτρεχεν ἀπὸ ρυτῆρος.

Ἐπροχθὲς τὴν νύκτα πάλιν, μίᾳ νέᾳ κομπανίᾳ
σ' ἓνα σπῆτι μιᾶς κυρίας ἔκανε τὴν πατινάδα.
Ἡ κυρί' ἀπεκοιμήθη μὲς τὴν τόση ἀρμονία,
τὸ πρῶτ' δὲ μόλις εἶδε πῶς τῆς 'πῆραν τὴν μπουγάδα.
Ἐτρεξεν ὁ ἀστυνομὸς κι' ὁ εἰσαγγελεὺς ἐπίσης
κι' ἐνεργοῦνται ἀνακρίσεις.

Ὁ ὑπάστυνός 'Αλφά χθὲς μετέβη ὅτ' αὐτὸν παζάρι,
καὶ ὡς ὑποπτο κατέσχε ἓνα κολοσσαῖο ψάρι.
Ὁ αὐτὸς ὑπάστυνός 'Εκατάσχεσε δὴ ὁ χῆνες
ὡς πολὺ ἐπικινδύνους κατ' αὐτοὺς τοὺς δύο μῆνες.
Μερικαὶς ὁκάδες σῦκα, καὶ σταφύλια καὶ ἀχλάδια
τὰ ἐκράτησε διότι ἐπωλοῦντο δίχως ἄδειαν.

Δύο σαρδελοβαρέλια, ἕξ ἐπτὰ τυροτουλούμια.
ἓνα κιούπι τοῦ βουτύρου, κάμποσα κουτῖα λουκούμια,
τσίρους μερικαῖς χιλιάδες ἀχαμνοὺς ὑπὲρ τὸ δέον
καὶ ψωμιὰ διότι ἦσαν μιὰ ὁκτὶ καὶ περιπλέον.
Ὅλ' αὐτὰ καὶ ἄλλα τόσα θὰ ληφθοῦν ἀκόμη μέτρα,
οὕτως ὥστε νὰ μὴ μείνῃ μέτρα εἰς τὴν ἄλλή πέτρα.
Ἄν δὲν ἐργασθῶμεν ἔτσι μέρα-νύκτα, νύκτα μέρα,
μὲ τὸ κατ' εὐθείαν φθάνει ὅτ' ἡ Ἀθήνα ἡ χολέρα.
Ὡς πρὸς τ' ἄλλα ἡσυχία βασιλεύει εἰς τὸ κράτος.
Σὺς ἀσπάζομαι καὶ μένω φίλτατός σας,

Κοτσονάτος

Παράπονα μᾶς ἔγραψε πολλὰ ἀπὸ τὴν Χίο
ἓνας καλὸς ὁμογενὴς διὰ τὸ προξενεῖο.
Ὡς φαίνεται ὁ πρόξενος ἐκεῖ δὲν εἶναι σῶϊ,
καὶ τὸ μισθὸ ὁ κύριος χαράμι θὰ τὸν τρώῃ.
Ἰδέτε τί μᾶς ἔγραψε καὶ ὁ καθεὶς ὡς κρίνῃ.
Ἄν εἰς τὴ Χίο πρόξενος πρέπει αὐτὸς νὰ μείνῃ.

«Ρωμῆ !

δὲν φθάναν οἱ σεισμοὶ εἰς τὴν φτωχὴν τὴν Χίο,
ἀλλ' ἤλθε κι' ἓνα φοβερό ὅτ' ἡ νῆσός μας θηρίο.
Καλεῖται Παπαδόπουλος καὶ εἶναι πρόξενός μας,
Ἀπὸ προστάτης ἔγεινεν αὐτὸς ὁ τύραννός μας.
Ἄνω καὶ κάτω ἔκαμεν ὁλόκληρη τὴ χώρα,
Καὶ πότε θὰ τὸν διώξουμε δὲν βλέπομε τὴν ὥρα.
Γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς ἓνα παρὰ ὁ κύριος δὲν δίνει,
καὶ ὁὗτος τοῦ μέσα ἡ Τουρκία ὅτ' ἡ φυλακαὶς τοὺς κλείνει.
Μία δουλειὰ δὲν ἔβγαλαν αὐτὸς ἀκόμη πέρα,
καὶ μὲ τὸν ὕπνο καὶ φαί περνάει τὴν ἡμέρα.
Ἐρώτησε λοιπὸν Ρωμῆς αὐτοῦ τὸν ὑπουργό μας,
Ἄν γιὰ πολὺ θὰ ἔχωμε τὸν ἴδιον πρόξενό μας,
Διότι τότε μιὰ στιγμὴ ὅτ' ἡ Χίο δὲν θὰ μείνω,
θὰ πάγω εἰς τὴν Ἀφρική, ὅτ' ἡ Κούβα, ὅτ' ἡ Τογκίνο.
καὶ μόνον θὰ τὸν χαίρεται ἡ Χίο τὸν πρόξενό της,
ἐνῶ περιπλανώμενος ἐγὼ θὰ εἶμαι

Χρῶτης»

Τοῦ Ρωμηοῦ μᾶς τὸ γράφειο
μὲς ὅτ' αὐτὸν Παπαλεξάνδρῳ
εἶναι τὸ τυπογραφεῖο
συνορεύει με μανδρί,
μὲ τοὺς ἁγίους Θεοδώρους
καὶ μὲ κάποιους τερναδόρους.